

ZARYS HISTORII ŚLĄSKIEJ LEKKIEJ ATLETYKI

Historia Lekkiej Atletyki na Górnym Śląsku i w Zagłębiu ściśle związana jest z Towarzystwem Gimnastycznym „Sokół”¹. Pierwsze gniazdo tej organizacji na omawianym obszarze powołano do życia 11 października 1885 r. w Bytomiu². Do I wojny światowej TG „Sokół” było jedyną polską organizacją na terenie Górnego Śląska propagującą Sport, tj. gimnastykę, gry zespołowe i lekkoatletykę. Po I wojnie światowej – decyzją Traktatu Wersalskiego z dnia 28 czerwca 1919 r. oraz na podstawie przeprowadzonego plebiscytu, jak również w wyniku trzech powstań śląskich – jedynie wschodnia część Górnego Śląska przypadła Polsce. Przyłączenie tego uprzemysłowionego obszaru do odrodzonej Rzeczypospolitej nastąpiło w czerwcu 1922 r. Wraz z unormowaniem się sytuacji politycznej, na polskim Górnym Śląsku zaczęło rozkwitać życie sportowe. Już w kwietniu 1922 r., Piotr Rolnik i Stanisław Nogaj zwołali zebranie działaczy sportowych zainteresowanych rozwojem i popularyzacją lekkiej atletyki. Odbyło się to w kawiarni Górskiego przy ulicy Warszawskiej w Katowicach. Uczestniczyli w nim m.in.: Brychcy z KS „Czarni” Czarny Las, Bywalec z KS „Brynica” Szopienice, Kandzia z KS „Orzeł”, Józef Łatka z KS „Polonia” Janów, Alfons Maniura z KS „Naprzód” Lipiny oraz Pinder z KS „20” Rybnik. Głównym celem spotkania było powołanie do życia Górnośląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki (GOZLA)³. Miesiąc później, na kolejnym zebraniu górnośląskich działaczy, które odbyło się w maju 1922 r., przyjęto statut i wybrano pierwszy Zarząd GOZLA. Prezesem wybrano wówczas Stanisława Nogaja, natomiast sekretarzem został Piotr Rolnik. Członkami założycielami GOZLA zostały Kluby: KS „Hetman” Mała Dąbrówka (późniejsza nazwa KS „22” Mała Dąbrówka) i KS „Ruch” Wielkie Hajduki. 18 stycznia 1925 roku na wniosek grupy działaczy emocjonalnie związanych z lekkoatletyką zawieszono drugi lekkoatle-

¹Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół” - Idea „Sokołów” przyszła z Czech w XIX wieku (Wrocław). Po 1863 roku ruch zapuścił korzenie w Galicji. Następnie pierwsze grupy "Sokołów" powstały w Poznańskim. Pierwsze Koło Gimnastyczne „Sokół” na Górnym Śląsku powstało w 1895 roku w Bytomiu, w roku następnym w Katowicach (1896), Roździeńcu (1898), potem w Siemianowicach i Rybniku. W okresie 1894-1914 na Śląsku działało 30 towarzystw gimnastycznych, zrzeszających młodych mężczyzn i kobiety w gniazda sokole. Były one zgrupowane w Okręgi, podlegające Związkowi Sokołów Polskich w państwie niemieckim, którego władze utrudniały działalność Związku, będącego pod wpływem polskiej endecji. Celem gniazd „Sokołów” były codzienne ćwiczenia fizyczne, zmierzające do poprawy kondycji członków, a także działalność oświatowa i narodowa. Organizowano odczyty, zawody, wieczory pieśni i poezji. Odbywały się publiczne pokazy gimnastyczne, tzw. sokole zloty, m. in. w Poznaniu, Szczakowej i Oświęcimiu. W czasie I wojny światowej wiele związków zawieszono lub działało w konspiracji. „Sokoły” stanowiły jedną z największych grup organizacji społecznych na Śląsku, kształtujących obywateli fizycznie i narodowościowo.

² A. Ryfowa, Działalność „Sokoła” polskiego w zaborze pruskim i wśród wychodźstwa w Niemczech (1844-1914), Warszawa-Poznań 1976, s. 99

³ W 1931 r. GOZLA – w wyniku decyzji lekkoatletycznych działaczy – zmienił nazwę na Śląski Okręgowy Związek Lekkiej Atletyki

tyczny związek na Śląsku. Jego prezesem został Stanisław Nogaj, a w skład zarządu weszli: AmEnde Henryk, Anders Jerzy, Loewe, Maniura Alfons, Niffka Jerzy, Ośka Antoni, Rogowski Paweł, Walczak, Wesoly i Zaporowski⁴. Od tego momentu przez trzy miesiące na Górnym Śląsku działały dwa Związki LA – legalny w Nowym Bytomiu (z prezesem Piotrem Rolnikiem) i nielegalny w Katowicach (na czele, którego stał Stanisław Nogaj). Za uprawomocnieniem się drugiego katowickiego OZLA opowiedziała się Śląska prasa oraz pewna grupa działaczy sportowych. Pod naciskiem opinii publicznej związek działający w Nowym Bytomiu 13 stycznia 1925 r. oddał władzę zarządowi Stanisława Nogaja, a sam zmienił nazwę na Polski Związek Palanta i Gier Sportowych⁵. 19 kwietnia 1925 r. na oficjalnym zebraniu jedyne aktualnie działającego na Śląsku Związku Lekkoatletycznego brali udział przedstawiciele następujących klubów: KS „Diana” Katowice, KS „Załęże” Katowice, ŻKS „Bar - Kochba” Katowice, KS „06” Katowice, KS „Kolejowy” Katowice, KS „Policyjny” Katowice, TG „Sokół” II Katowice, KS „22” Mała Dąbrówka, KS „07” Siemianowice, KS „Roździeń” Szopienice, KS „Orzeł” Wełnowiec i KS „Ruch” Wielki Hajduki.

Działalność organizacyjno - sportowa

Począwszy od 1925 r. Kluby, w których działały sekcje lekkoatletyczne, przy dużym wsparciu ze strony GOZLA, uaktywniły swoją działalność organizacyjną i sportową. W 1926 r. liczba zawodników zrzeszonych w GOZLA była prawie trzykrotnie większa niż w 1925 r., również w roku 1926 GOZLA (z uwagi na rosnącą liczbę zawodników pragnących trenować) dokonał podziału klubów na klasy: „A”, „B”, „C”. Kryteriami selekcji były m.in.: poziom sportowy zawodników, liczba organizowanych imprez oraz jakość techniczna obiektów lekkoatletycznych. I tak 11 Klubów zaliczono do klasy A, 3 do klasy B, a 54 do klasy C. W klasie A znalazły się Kluby posiadające własne obiekty lekkoatletyczne oraz liczących się zawodników i zawodniczki. W najwyższej klasie znalazły się: KS „Ruch” Wielki Hajduki, ŻKS „Bar-Kochba” Katowice, KS „Diana” Katowice, KS „Kolejowy” Katowice, KS „Policyjny” Katowice, TG „Sokół” II Katowice, AKS Królewska Huta, KS „Naprzód” Lipiny, KS „22” Mała Dąbrówka, KS „06” Mysłowice, KS „07” Siemianowice, KS „Roździeń” Szopienice, KS „Orzeł” Wełnowiec, KS „Załęże” Katowice⁶. W tymże roku po raz pierwszy powierzono działaczom GOZLA organizację mistrzostw Polski w maratonie. W biegu tym uczestniczyło 23 zawodników. Zwycięzcą został Alfred Freyer z KS „Polonia” Warszawa (były zawodnik IFC Katowice) z czasem 2:56.43, ustanowił on nowy rekord Polski. Również w tym roku 3 września po raz pierwszy w oficjalnych mistrzostwach GGOZLA wzięły udział kobiety (wystartowało ich 27). W roku 1928 trzy śląskie lekkoatletki brały udział w Igrzyskach Olimpij-

⁴ „Siedem groszy” z 23 stycznia 1935 r.

⁵ Stanisław Zaborniak, Z dziejów kultury fizycznej w Zagłębiu Dąbrowskim i regionach ościennych, Sosnowiec - Katowice - Dąbrowa Górnicza 2010, s. 292

⁶ Polonia z 25 stycznia 1927 r. s. 9

skich w Amsterdamie⁷. Wzrost liczby sekcji lekkoatletycznych w GOZLA trwał do roku 1930, było ich wtedy 30. Liczba ta spadła w roku 1931 do 19 sekcji, a stało się to za sprawą kolejnego podziału w gronie działaczy, GOZLA. W wyniku tego GOZLA uległ likwidacji. Na jego bazie powstał Śląski Okręgowy Związek Lekkiej Atletyki⁸. Stan bazy sportowej po 1922 r. w województwie śląskim do uprawiania lekkiej atletyki nie był najlepszy. Do 1925 roku zawody lekkoatletyczne przeprowadzane były na obiektach o nawierzchniach trawiastych. Pierwszą 100 – metrową bieżnię zbudowano na stadionie KS „Diany” w Katowicach. Podobne bieżnie (bez skoczni i rzutni) posiadały także IFC Katowice i TG „Sokół” Bogucice. Po 1927 roku najlepszym na Śląsku lekkoatletycznym obiektem sportowym dysponował KS „Stadion” Królewska Huta. Otwarcie stadionu nastąpiło 2 października 1927 r. oraz przeprowadzono zawody lekkoatletyczne Kraków – Górny Śląsk (zakończony zwycięstwem Śląska 70:62). Obiekt Lekkoatletyczny KS „Stadion” Królewska Huta, posiadał oprócz bieżni okólnej, skoczni i rzutni również trybunę na 2000 miejsc siedzących dla widzów. Później wyposażono go również w boisko treningowe. W latach 1929, 1931 i 1939 na stadionie w Królewskiej Hucie rozgrywano mecze międzypaństwowe. Natomiast w latach 1931, 1937 i 1939 przeprowadzono na nim lekkoatletyczne Mistrzostwa Polski. Co roku odbywały się na nim Mistrzostwa Śląska. W dniu 25 sierpnia na stadionie w Królewskiej Hucie, podczas lekkoatletycznego meczu międzypaństwowego Polska – Czechosłowacja, odnotowany został pierwszy w historii polskiej lekkoatletyki wynik równy rekordowi świata. Jego autorką była Stanisława Walasiewiczówna, która w biegu na 60 m uzyskiwała czas 7.6 s⁹. W latach 1939 -1945 działalność Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki tak jak innych organizacji sportowych zostaje zawieszona. Wielu lekkoatletów czynnie uczestniczy w działaniach wojennych. Wielu ginie, jednak, gdy po pięciu latach okupacji przychodzi wolność, reaktywuje się również Śląski Okręgowy Związek Lekkiej Atletyki. Organizatorem Śl. OZLA był jego czołowy przedwojenny działacz dr Piotr Bałowski, który wydał w lutym 1945 roku apel wzywający zawodników, sędziów i działaczy do rejestrowania się i zabezpieczania sprzętu sportowego. Apelowo o rejestrowanie się klubów i sekcji lekkoatletycznych w terminie do 10 marca¹⁰. Pierwsze organizacyjne zebranie Śląskiego Okręgowego Związku Lekkoatletycznego odbył się 19 marca, a walne zebranie 25 marca. Prezesem Śl. OZLA został dr Piotr Bałowski, a w skład Zarządu weszli m.in.: Jeziorowski Przemysław, Kałuża Otylia, Pawełczyk Józef, Słociński Dobiesław. Należy podkreślić, że Śl. OZLA był obok krakowskiego najwcześniej zorganizowanym okręgiem lekkoatletycznym. Oba te okręgi uważano w pierwszym roku wyzwolenia za najaktywniejsze. Warto dodać, że Polski Związek Lekkoatletycz-

⁷ Medaliści i uczestnicy Igrzysk Olimpijskich,

⁸ Stanisław Zaborniak, Z dziejów kultury fizycznej w Zagłębiu Dąbrowskim i regionach ościennych, Sosnowiec - Katowice - Dąbrowa Górnicza 2010, s. 294

⁹ Tamże, s. 297

¹⁰ J. Gałuszka, Problemy kultury fizycznej na łamach „Dziennika Zachodniego” w latach 1945-1946, praca magisterska AWF Katowice 1984

ny wyłonił swój pierwszy zarząd dopiero 29 września 1945 roku¹¹. Pierwsze zawody lekkoatletyczne inaugurowały popularne przed wojną biegi przełajowe. Odbły się 25 marca na boisku KS „Naprzód” Janów przy udziale 50 zawodników. Wśród juniorów na dystansie 1000 m zwyciężył Władysław Zatoń z RCKS Czeladź, a wśród seniorów na dystansie 2000 m Eryk Kotula z RZKS „Azoty” Chorzów¹². Pierwszym gospodarzem po wojnie zawodów lekkoatletycznych o zasięgu ogólnopolskim był Chorzów. Odbły się one na obiektach AKS w dniu 22 lipca 1945 roku¹³. Również pierwsze powojenne Mistrzostwa Śląska z udziałem 60 zawodników i 32 zawodniczek, reprezentujących 11 klubów, odbyły się na stadionie miejskim w Chorzowie 23 września 1945 roku¹⁴. W 1946 roku Śl. OZLA ustanowił nagrodę wędrowną dla klubu, który zgromadzi najwięcej punktów w zawodach o mistrzostwo okręgu. Zorganizowano również pierwsze po wojnie Mistrzostwa w wielobojach 18 sierpnia w Zabrze (8 zawodniczek w trójboju i 9 zawodników w pięcioboju). Wśród kobiet zwyciężyła Otylia Kałużowa, a w kategorii mężczyzn Jerzy Chmiel. Natomiast 12 i 13 października na stadionie „Pogoni” w Katowicach rozegrano pięciobój K, w którym zwyciężyła Irena Hejducka (TS „Pogoń” Katowice) i dziesięciobój M - zwycięzcą, którego został Walerian Mucha (CZKS Czeladź). Można przyjąć, że w 1946 roku zakończono odbudowę śląskie lekkiej atletyki. W końcu roku zarejestrowanych było 28 klubów i sekcji lekkoatletycznych, 107 zawodników i 48 zawodniczek. „Rok 1947 – jak pisano z okazji XXXV- lecia Śl. OZLA – zaznaczył się dużym postępem w rozwoju lekkiej atletyki na Śląsku. Wysilek Związku był skierowaniu nie tylko na dalszy rozrost wszcz, lecz również na podniesienie poziomu wyników w poszczególnych konkurencjach i wyrównanie ich z poziomem przedwojennym”¹⁵. W końcu 1947 roku zarejestrowanych było w okręgu 37 klubów i sekcji oraz 286 zawodników i 108 zawodniczek¹⁶. Rok 1948 zapisał się z jednej strony spadkiem liczby zarejestrowanych klubów i sekcji lekkoatletycznych do 23 (wykreślono sekcje nieprzejawiające działalności), zaś z drugiej strony podniesieniem poziomu. Zdaniem działaczy Śl. OZLA w roku 1949 poziom ogólny śląskiej lekkoatletyki nieco się obniżył, o czy świadczyła analiza najlepszych wyników w poszczególnych konkurencjach. Oczywiście nie dotyczyło to wszystkich konkurencji, bo poprawiono w tym roku sześć rekordów okręgu, które ustanowili: Wójtowicz, 60 m (6.7), Gębolisówna, skok w dal (5.27), Henryk Praski, pchnięcie kulą (14.81), Józef Kaczmarek, Chód M 50 km (5: 04.12), Marian Hoffman, trójskok i zespół Lignozy Krywałd w sztafecie 4 x 200 m (1: 38.0). Za największe osiągnięcie można również uznać poprawienie rekordu w rzucie oszczepem przez juniora Janusza Sidło (56.20)¹⁷. Rozpoczę-

¹¹ H. Rechowicz, *Dzieje sporty w województwie śląsko-dąbrowskim (1945-1950)*, Katowice 1999, s. 101

¹² *Dziennik Zachodni* z 23.06.1945

¹³ 20 lat Gliwickiego Klubu Sportowego „Piast”, Katowice 1965, s. 5

¹⁴ 40 lat KS „Górnik” Zabrze, Katowice 1988, s. 7

¹⁵ XXXV-lecie Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki, Katowice [1958], bp.

¹⁶ H. Rechowicz, *Dzieje*, s. 108

¹⁷ D. Kusa, *Rozwój lekkoatletyki w ramach Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki w latach 1922-1992*, praca doktorska AWF Katowice 1998

te w 1949 roku zmiany organizacyjne, łączenie i zmiana nazw klubów nie wywarły negatywnego wpływu na poziom lekkiej atletyki. W końcu 1950 roku było w okręgu 66 klubów i sekcji lekkoatletycznych skupiających 1239 zawodników i 509 zawodniczek. Okręg dysponował 245 sędziami¹⁸. W omawianym okresie (1945-1950) na Śląsku pojawiło się wielu wybitnych lekkoatletów. Przede wszystkim wymienić trzeba jednego z najlepszych w historii polskich lekkoatletów, późniejszego mistrza świata w rzucie oszczepem Janusza Sidło. Tutaj pierwsze kroki w tym czasie stawiali: sprinter Marian Foik, mistrz i rekordzista świata w trójskoku Józef Szmit i jego brat Edward –sprinter, długodystansowiec Jerzy Chromik i skoczek w dal Henryk Grabowski. Najwybitniejszą śląską lekkoatletką z tego okresu była niewątpliwie Magdalena Bregulanka, mistrzyni Polski w pchnięciu kulą w latach 1949-1952, rekordzistka Polski w 1950 roku (13.50). Wybitną śląską lekkoatletką były również Irena Hejducka - Kuźmicka, Otylia Kałużowa zawodniczki specjalizujące się w sprintach¹⁹. Lata 60 to czas największych sukcesów lekkoatletów reprezentujących KS „Górnik” Zabrze i AKS Chorzów, m.in., na uwagę zasługują: Józef i Edward Szmid, Halina Richter-Górecka, Andrzej Stelmach czy Alfred Sosgórnik medaliści i reprezentanci Śląska na Igrzyskach Olimpijskich. Józef Szmid w IO Rzymie (1960) i w Tokio (1964) w trójskoku poprawia rekord olimpijski i zdobywa złote medale (16.81 m i 16.85 m). Halina Górecka w biegu rozstawnym 4 x 100 m K w Rzymie zdobywa brązowy medal, a cztery lata później w Tokio medal złoty. W latach 1973-1976 po okresie pewnej stagnacji Śl. OZLA podjął się organizacji kilku imprez dużej rangi m.in.: Halowych Mistrzostw Europy, które odbyły się w Katowicach czy międzynarodowego „Crossu” Wieczoru. Dzięki wspólnej skoordynowanej pracy Zarządu i wielu działaczy imprezy wypadły pomyślnie. Bardzo dobrze natomiast zaprezentowali się reprezentanci Śląska podczas Igrzysk Olimpijskich w Montrealu w 1976²⁰. Niestety po raz kolejny dochodzi do rozwiązania Śląski Okręgowy Związek LA, który kontynuował działalność w strukturach WFS. Kolejne lata to duże zmiany w Zarządzie. Z uwagi na przewidywany duży zakres pracy Zarządu w okresie czteroletniej kadencji, Zarząd skorzystał z przysługującego mu prawa i w dniu 14 lutego 1978 r., dokooptował kolejnych członków: Slifierskiego Andrzeja i Wielkoszyńskiego Jerzego. Ponadto stosownie do zaleceń WSF do chwili zorganizowania OZLA w nowym województwie Bielskim, członkiem Zarządu był Pniok Ryszard. Po powołaniu Okręgowych Związków Lekkiej Atletyki przy WSF w Bielsku i Częstochowie z działalności okręgu śląskiego odeszły sekcje: CKS „Budowlani” Częstochowa, MKS „Beskidy” Bielsko i KS Cieszyn. Natomiast w związku pojawiła się prężnie działająca sekcja, KS „Górnik” Brzeszcze. Sekcja KS „Górnik” Łędziny połączyła się z GKS Tychy. Nowe sekcje powołano przy MKS - MDK Katowice i GKS „Rozwój” Katowice, a LKS Mikołów złożył wstępny akces przynależności do Śl. OZLA. W 22 Igrzyskach Olimpijskich w Moskwie woje-

¹⁸ Sprawozdanie z działalności Zarządu Śląskiego Okręgowego Związku Lekkoatletycznego za rok 1950/51, Katowice marzec 1951, s. 1

¹⁹ Henryk Rechowicz, Dzieje, s. 112

²⁰ Medaliści i uczestnicy Igrzysk Olimpijskich,

wództwo śląskie godnie reprezentowała Lucyna Langer GKS Tychy (brązowa medalistka w biegu na dystansie 100 ppł. K) i Krzysztof Zwoliński (srebrny medalista biegu rozstawnego 4 x 100 m M)²¹. W latach 1985-1988 Śl. OZLA jest współorganizatorem Halowych Mistrzostw Polski Seniorów i Juniorów, a zawodnicy wielu klubów zaliczani są do czołówki krajowej m.in.: Bednarek Jacek, Giegiel Romuald., Kowina Grażyna, Siwek Agnieszka, Smolarek Joanna, Zatorska Izabela czy Żerkowski Mirosław. W 1988 trzy osoby uzyskały minimum PZLA i wystartowały w Igrzyskach Olimpijskich w Seulu (Siwek Agnieszka i Smolarek Joanna w biegach sprinterskich i sztafecie 4 x 100 m K oraz Bednarek Jacek w chodzie na dystansie 50 km). Niestety w tym okresie kolejne kluby borykające się z trudnościami finansowo – kadrowymi zawieszają swoją działalność m.in.: KS „Polonia” Bytom, LZS Mikołów i MKS „Unia” Krywałd. W latach 1989-1992 Śląska lekka atletyka zetknęła się z szeregiem spraw, które nie zawsze były rozwiązywane pomyślnie. Zdając sobie sprawę z zaistniałej sytuacji, szczególnie trudnej dla działalności organizacyjno - sportowej wielu działaczy i trenerów próbuje utrzymać stan posiadania na wysokim poziomie. W dniu 30 grudnia 1991 r. dochodzi do spotkania Komitetu założycielskiego Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki. W zebraniu uczestniczy 9 upoważnionych przedstawicieli najprężniej działających klubów. Zebrani postanowili, że wszyscy obecni stanowią Komitet założycielski Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki. Przewodniczącym Komitetu został wybrany przedstawiciel KS Iskra Pszczyna - Larysz Jan, a w skład grupy inicjatywnej wyszły następujące Kluby reprezentowane przez swoich przedstawicieli: KS „ROW” Rybnik – Jarnecki Tadeusz, AKS Chorzów – Śliwa Krzysztof, LKS „Kłos: Olkusz – Klich Kazimierz i Mentlewicz Janusz, KS „Górnik 09” Mysłowice – Szendera Józef, KS „Iskra” Pszczyna – Larysz Jan, KS „Górnik” Brzeszcze – Galon Piotr, GKS „Piast” Gliwice – Ramus Józef, KS „Pogoń” Ruda Śląska – Kopeć Henryk, AZS AWF Katowice – Borek Zbigniew, w zebraniu uczestniczyli również: Morka Piotr – MKS SMS „Victoria” Racibórz oraz Korzec Mieczysław – KS „Górnik” Brzeszcze. W wyniku uzgodnień Komitet założycielski złożył stosowny wniosek o wpis do rejestru stowarzyszeń kultury fizycznej, załączając stosowne dokumenty (statut stowarzyszenia, listę założycieli wraz z protokołem zebrania(adres tymczasowej siedziby stowarzyszenia: Katowice, ul. Kościuszki 84). Dzień 10 lutego 1992 roku stanowi, więc nowy rozdział w działalności Okręgowego Związku LA w Katowicach. Powrócono, bowiem do pierwotnej nazwy – Śląski Okręgowy Związek Lekkiej Atletyki – uzyskując równocześnie osobowość prawną. Kolejnym przełomowym momentem w działalności Związku był rok 1999. W tym roku 15 stycznia Prezes Śl.OZLA Henryk Kopeć zwołuje Nadzwyczajny Zjazd Delegatów i Członków Śląskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki w Katowicach. Podkreślić należy, iż zwołany on został w celu dokonania nowelizacji w Statucie Śl.OZLA. Zmiany te wynikały z potrzeby dostosowania go do zaistniałych zmian wynikających z nowego administracyjnego podziału kraju (z dniem 1 stycznia 1999 r.). W skład nowego województwa Śląskiego weszły

²¹ Tamże,

m.in.: takie miasta jak: Częstochowa i Bielsko-Biała, a odeszły: Brzeszcze i Olkusz (miasta, które posiadały prężnie działające sekcje lekkoatletyczne). W tej sytuacji większość delegatów stwierdziła, że nie ma potrzeby dokonywania nowych wyborów władz Śl. OZLA. Na bazie dotychczasowego Zarządu wybranego wolą ponad 35 przedstawicieli klubów, dokonano korekt, wybrano i dokooptowano nowych przedstawicieli do Zarządu i Komisji działających w jego strukturach. Powstanie województwa śląskiego w miejsce województw: katowickiego, częstochowskiego i bielsko-bialskiego odbiło się negatywnie na finansowaniu lekkiej atletyki. Szczególnie dużo utraciły CKS „Budowlani” Częstochowa i KS „Sprint” Bielsko-Biała, a skromne środki, jakie otrzymywał Śl. ZLA nie pozwalał na wyrównanie poniesionych strat. Od roku 2000 nastąpiła znaczna poprawa sytuacji finansowej, gdyż Urząd Marszałkowski zwiększył środki na zadania zlecone, finansując w ten sposób część działań związanych ze szkoleniem dzieci i młodzieży. Obecnie głównym celem i zadaniem Związku jest działalność związana z organizacją i uczestnictwem w imprezach i zawodach sportowych organizowanych dla dzieci i młodzieży zrzeszonej w strukturach Śl. ZLA oraz podniesienie poziomu sportowego zawodników powoływanych do Kadry Polski, Zaplecza Kadry Polski czy Kadry Śląska. Pomimo braku odpowiedniej ilości i jakości obiektów halowych i stadionów spełniających przyzwoity standard na terenie naszego województwa założone cele są realizowane. We wszystkich kategoriach wiekowych ślęscy zawodnicy osiągają znaczące sukcesy. Wprowadzono coroczny cykl imprez cieszących się ogromnym zainteresowaniem wśród startujących zawodników m.in.: Otwarte i Halowe Mistrzostwa Śląska, gdzie rok rocznie startuje ponad 500 zawodników, Śląska Liga Młodzików czy cykliczne mitingi memoriałowe. Opracowany został i co roku aktualizowany jest Śląski Kalendarz imprez sportowych organizowanych przez Związek. W ramach struktur oprócz Zarządu działają: Komisja Sportowa, Komisja Dyscypliny Kar i Wyróżnień, Komisja Statystyczna i Komisja ds. Kontaktów z Mediami.

Sławomir Pilarek